

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

- > Neoliberaal Europa neemt taaldecreet in het vizier (blz. 2)
- > Duitsland en het Europees Stabiliteitsmechanisme (blz. 4)
- > BHV: beter geen splitsing dan deze splitsing! (blz. 6)
- > De laatste Gordel? (blz. 9)
- > 11 juli strijdrede te Kortrijk (blz. 11)
- > Solidair met de Baskische gevangenen (blz. 13)
- > Colofon en kalender (blz. 14)

Taalstrijd

Neoliberaal Europa neemt taaldecreet in het vizier

Niilo Jääskinen, advocaat-generaal van het Europees Hof van Justitie, oordeelt dat het Vlaamse Taaldecreet van 1973 het vrije verkeer van ‘werknemers’ binnen de Europese Unie hindert. Dit decreet stelt dat bedrijven met een exploitatiezetel in het Vlaams Gewest gevestigd in het Nederlands moeten communiceren met hen die voor hen werken, en behelst zowel contracten als alle andere vormen van communicatie. Jääskinens advies is niet bindend, maar dergelijke adviezen worden bijna steeds door de rechter opgevolgd. Bijgevolg is de kans groot dat het Vlaamse Taaldecreet – althans zoals dit er nu uitziet – binnenkort tot de geschiedenis zal behoren.

Jääskinen: wil 150 jaar taalstrijd naar de prullenbak verwijzen.

De V-SB meent dat dit een uiterst kwalijke zaak dreigt te zijn voor de werkende Vlaming. Wanneer Jääskinen zijn zin krijgt, wordt het taalgebruik voor bedrijven in Vlaanderen volledig vrij, m.a.w. is de kans zeer groot dat de bedrijfsdirectie zijn taal aan zijn arbeiders en bedienden zal opleggen. Want in dit geval is het zeker zo zijn dat "entre le fort et le faible, entre le riche et le pauvre, entre le maître et le serviteur, c'est la liberté qui opprime et la loi qui affranchit". Zeker in een tijdperk waarin de vakbonden zeer sterk onder druk staan en er steeds harder wordt getracht de werkende te atomiseren,

zal deze zwak staan tegenover de eisen van de bedrijven, inclusief de taaleisen. Het gevaar dat een vreemde taal wordt opgelegd is in het bijzonder groot voor zij die werken voor multinationals. Maar ook de in Vlaanderen dominante KMO's, die vaak in meer of mindere mate onderafnemer zijn van die multinationals, dreigen hier ritme te zullen volgen.

Het dient evenwel te worden benadrukt dat het niet is omdat de heer Jääskinen een gemene vent zou zijn (dat kunnen we moeilijk zeggen; we kennen de man gewoon niet): de man volgt gewoon de heersende logica die ingebouwd is in de Europese Unie zelf. Het is immers verkeerd de EU voor te stellen als een soort neutraal werktuig, dat tegenwoordig misbruikt wordt maar in goede handen een goed beleid zou voeren, zoals je een hamer kan gebruiken om zowel een spijker in te slaan als om je echtgeno(o)t(e) het hoofd in te slaan. In het geval van de EU spreken wetenschappers en activisten van een 'embedded neoliberalisme' – een ingebouwd neoliberalisme, vastgeankerd in het opzet en de verdragen ('grondwet') die aan deze constructie ten grondslag liggen. De vrijheid van verkeer van 'werknemers' is een van de hoekstenen van deze constructie, die betekent dat arbeiders uit perifere landen kunnen worden uitgebuit tegen een zo laag mogelijk loon, dat de perifere landen worden beroofd van hun vaak waardevolste krachten (zie ook: het buitenlands verplegend personeel) en dat er druk wordt gezet op de lonen van de werknemers in de kernlanden. Het lijkt dan ook bijzonder cynisch, zij het misschien in de volle overtuiging gezegd, dat het Taaldecreet afgeschaft moet worden omdat deze buitenlandse werknemers zou discrimineren. De zaak werd overigens aanhankelijk gemaakt door een geboren Nederlander die zijn in het Engels opgestelde contract onder vuur nam.

Van Vlaanderen wordt vaak gezegd dat het over een hoog taalbewustzijn beschikt, gegroeid uit de taalstrijd. Dat kan zijn, maar te vrezen valt dat deze bij velen vooral een reflex tegenover het Frans is, en tegenover het schijnbaar neutralere Engels een veel grotere laksheid zal bestaan. Nochtans is het in naam van diezelfde taalvrijheid dat het Nederlands kon worden achtergesteld ten voordele van de taal van de macht, in casu het Frans. Minister Muyters (VOKA, in zijn vrije tijd ook wel N-VA) heeft al een oprissing van het decreet aangekondigd. We houden ons hart vast. Zowel een strijd bare arbeidersbeweging als een bewuste Vlaamse Beweging moeten van deze kwestie een van hun speerpunten maken. Het zal nodig zijn.

Europa

Duitsland en het ESM

Het gaat in onze reguliere media haast compleet onopgemerkt voorbij, maar op Europees niveau woedt er een politieke crisis (als gevolg van de economische) die een aantal breuklijnen binnen de Europese elites blootlegt, breuklijnen die - vloeken in de kerk - een heel sterke nationale kant hebben. Griekenland is een beetje uit de aandacht geraakt (dankzij een regering die gedwee de dictaten van IMF en EU navolgt), maar nu zijn het vooral Spanje, Frankrijk en Duitsland die op eerder gespannen voet leven. Inzet is daarbij het Europees Stabiliteitsmechanisme (ESM), de permanente instelling die (met quasi onbeperkte macht) de financiële crisis moet gaan 'aanpakken'.

Het nieuw in het leven te roepen fonds is eigenlijk een soort van Europese bank die moet doen wat de Europese Centrale Bank eigenlijk niet mag: rechtstreekse financiële steun geven aan lidstaten in geldnood. Lidstaten, daar moet dan vooral de banksector van die lidstaten onder verstaan worden. Het charter van dit nieuwe fonds voorziet zeer verregaande bevoegdheden voor de instelling. Bevoegdheden die op een aantal vlakken wellicht zelfs de Europese Commissie opzij schuiven. De nieuwe instelling, inclusief al het kaderpersoneel dat er voor zal werken, is volstrekt immuun voor elke vorm van controle, ze kan door niemand echt ter verantwoording geroepen worden. Wanneer deze instelling het 'nodig acht', kan ze Europese lidstaten dwingen onbeperkte sommen op te hoesten om de eigen rekeningen aan te vullen. Geld dat dan zou moeten dienen om de banksector in Spanje, Italië en misschien ook Frankrijk te redden. Zo'n ingrijpende hervorming binnen de Europese Unie zou in een normale democratische rechtstaat het voorwerp worden van op zijn minst een ernstig politiek debat, en wellicht als thema wegen op verkiezingen of zelfs het onderwerp worden van een referendum zoals sommige lidstaten al overwogen. Uiteraard niet in België, waar de kwestie amper in het nieuws komt.

In Duitsland krijgt de zaak wel veel media-aandacht. Dat komt wellicht mede doordat de Duitse bondskanselier gezien wordt als een van de spilfiguren in het Europese raderwerk (veel meer dan 'president'

Herman Van Rompuy). Als Angela Merkel iets beslist zal dat ernstige gevolgen hebben, niet alleen voor Duitsland zelf, maar voor de hele eurozone. Duitsland zal bovendien een groot deel van het nieuwe steunfonds moeten financieren. De oppositiepartijen schieten dan uiteraard met scherp, maar opvallend is dat het debat over meer gaat dan louter centen: de vraag wordt gesteld of zo'n ernstige overdracht van soevereiniteit wel wenselijk is. Zelfs het Duitse grondwettelijk hof wordt ingeschakeld, omdat oppositiepartijen en -bewegingen menen dat het goedkeuren van dat fonds een schending is van die grondwet.

Met aankomende Duitse nationale verkiezingen volgend jaar dreigt het ESM een ernstige bedreiging te vormen voor het voortbestaan van de regering-Merkel. Voor veel Duitsers lijkt het alsof de regering het land heeft weggegeven aan bureaucratisch Brussel. De roep om een referendum over de kwestie klinkt dan ook veel luider. Het Duitse parlement keurde de oprichting van het ESM al goed met twee derde van de stemmen, maar de oppositie diende daarop klacht in bij het hooggerechtshof (een uitspraak wordt in september verwacht). Het is lang niet zeker of het ESM wel zo'n steun zal krijgen in geval van een referendum...

De Duitse Bundestag keurde het Fiscaal pakt en het ESM al goed.
De Duitse publieke opinie is heel wat minder enthousiast...

BHV

Beter geen splitsing dan deze!

Op 13 juli ll. werd de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde (BHV) definitief goedgekeurd in het federale parlement, tot groot jolijt van de Frans- en Nederlandstalige regeringspartijen en de groenen. Na de stemming verkondigde cdH-senator en grondwetspecialist Francis Delpérée tijdens de radio-uitzending 'La Première' op de RTBF terecht dat het om een Franstalige overwinning gaat. "Het gerechtelijke arrondissement wordt niet gesplitst. De Franstaligen uit de Rand zullen de mogelijkheid hebben om voor twee rechtbanken te verschijnen. De zes faciliteiten-gemeenten zijn nog nooit zo dicht bij Brussel geweest als nu. (...) De Franstaligen krijgen meer rechten en zullen nu voor een Franstalige rechtbank zullen kunnen verschijnen. We winnen hierbij!" (Bron: webstek van Le Soir, 13 juli 2012). Nu BHV gesplitst is, begrijpen de regeringspartijen en de groenen absoluut niet waarover de voorstanders van een splitsing zich nu nog druk maken. De kous is immers af, de kieskring werd eindelijk na 50 jaar discussie proper gesplitst, niet?

Een veel te hoge prijs

Na het protest van de Vlaamse beweging en sommige Vlaamse partijen groeide BHV de voorbije jaren alsmear meer uit tot een symbooldossier, nog meer dan het in veertig jaar tijd ooit geweest is. Door het heviger wordende protest en het resultaat van de voorbije verkiezingen werd de BHV-tijdbom tijdens de onderhandelingen een prioritair probleem dat zo snel mogelijk opgelost moest worden, liefst zo veel mogelijk rekening houdend met de eisen van de Franstalige partijen. Een terugkeer was niet meer mogelijk. Idealiter was het niet de splitsing van BHV die ter sprake had moeten komen maar wel de afschaffing van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de re-integratie van de 19 gemeenten in de rest van Vlaanderen, met name het Vlaams Gewest. Maar gedane zaken nemen geen keer. Met de huidige Vlaamse regeringspartijen en de groenen was het weinig waarschijnlijk dat de onderhandelingen op een positief resultaat gingen uitmonden. Nu kunnen we slechts concluderen dat de Vlamingen in een open val zijn gelopen.

Zo blijft de splitsing van het gerechtelijke arrondissement zoals bepaald in het Vlinderakkoord een groot knelpunt. Aangezien er tijdens de onderhandeling foutieve cijfergegevens gebruikt werden, bestaat de kans dat de Nederlandstalige rechtbanken in het Brussels Gewest volledig onderbemand zullen geraken. Pas tegen 2014 zou er een werklasmeting komen die zal nagaan of het aantal Nederlandstalige rechters niet verhoogd moet worden. Als dit het geval zou zijn, zal het tegen dan al veel te laat zijn en zullen de rechtbanken een hopeloze vertraging gegenereerd hebben, wat uiteraard een

enorme impact zal teweegbrengen op hun werking. Inmiddels zou het nodige gedaan worden om geen personeelsleden nodeloos te ontslagen om ze binnen twee jaar opnieuw te moeten aanwerven. In zijn opiniebijdrage in De Standaard van 13 juli 2012 heeft politicoloog Bart Maddens het terecht over de invoering van het "principe van de etnische rechtsbedeling". "Er komen aparte Franstalige parketmagistraten in Halle-Vilvoorde, onder hiërarchisch gezag van de (verplicht Franstalige) Brusselse procureur. De 'etnisering' van de rechtspraak wordt ook doorgetrokken naar de Raad van State. Voortaan geldt een vermoeden van etnische vooringenomenheid ten aanzien van de Nederlandstalige staatsraden. Daarom wordt voortaan een tweetalige Kamer bevoegd voor administratieve geschillen in de zes. Het territorialiteitsbeginsel werd door de Raad van State altijd ondersteund. Maar die moeizaam opgebouwde rechtspraak dreigt nu onderuit te worden gehaald."

Daarnaast wordt het principe van de omzendbrief-Peeters, die de regeling van het taalgebruik in de Vlaamse gemeentebesturen benadrukt, in het akkoord volledig uitgehold. Ondanks de bevestiging van de Vlaamse afdeling van de Raad van State dat Franstaligen in de Vlaamse faciliteitengemeenten eerst in het Nederlands aangeschreven moeten worden en pas nadien eventueel in het Frans, zullen administratieve geschillen voortaan doorverwezen worden naar de Algemene Vergadering van de Raad van State, waarin zowel Nederlands- als Franstalige zetelen, met afwisselend een voorzitter van een andere taalrol. Hoe deze over dergelijke zaken zullen oordelen moet nog blijken, maar een positieve evolutie is dit allerminst.

Bovendien worden de Vlaamse rechten en de weinige representativiteit waarover zij nog beschikken in hun hoofdstad zo goed als definitief verkocht. Het zal voortaan nagenoeg onmogelijk worden een Nederlandstalige Kamerzetel in de wacht te slepen.

Voor al dit lekkers betalen we ook nog met de glimlach de mooie som van 461 miljoen euro extra per jaar extra aan Brussel, voordien nog het enige middel waarmee we druk konden uitoefenen op de Franstalige Brusselaars. Voor de rest kan niet gezegd worden dat er naast de grotendeels symbolische splitsing van BHV voor de Vlamingen veel zal veranderen. In de faciliteitengemeenten, die liggen op het grondgebied van het Vlaams Gewest, kunnen Franstaligen nog steeds stemmen op Brusselse lijsten, en ondanks wat de CD&V-coryfeeën ook mogen beweren zal het Vlinderakkoord niet leiden tot een pacificatie met de Franstaligen die in Vlaanderen wonen. Hun expansiedrang naar het Vlaams Gewest zal blijven voortduren, getuige hiervan de opruiende en ronduit racistische taal die verschillende Franstalige politici uit de Rand nu reeds in de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen geuit hebben... Het voordeel van de duidelijkheid

De totstandkoming van het Vlinderakkoord heeft voor veel Vlamingen in elk geval één ding duidelijk(er) gemaakt: in de Belgische constructie is het volstrekt onmogelijk om tot een correcte oplossing te komen, zelfs indien het om een resultaat gaat dat opgelegd is door het Grondwettelijk Hof. Het heeft voor een zoveelste keer pijnlijk duidelijk gemaakt dat een Franstalige minderheid de wil van een Nederlandstalige meerderheid tot in het oneindige kan blijven blokkeren en dat deze meerderheid vroeg of laat toch genoeg water bij de wijn doet om haar eigen rechten te schaden, zelfs indien zij het recht, de numerieke meerderheid en alle middelen aan haar kant heeft. Voor de Franstaligen is eens te meer bewezen dat zij de regering altijd zullen beheersen en dat een Vlaamse meerderheid voor altijd machteloos zal zijn. En naar aanleiding van dit debacle hebben alsmaar meer Vlamingen, veel meer dan voordien, begrepen dat dit zo niet kan blijven duren. De avond van de stemming in het parlement verkondigde CD&V-voorzitter Wouter Beke in Terzake dat deze splitsing is wat de Vlamingen gevraagd hebben, inclusief het opgeven van hun representativiteit in hun hoofdstad. Fout meneer Beke, de Vlamingen hebben nooit gevraagd om een dergelijk prijskaartje te betalen. Onder deze voorwaarden was BHV beter nooit gesplitst geworden.

De Rand inbegrepen.

De laatste Gordel?

Naar aanleiding van de uitspraken van Carla Galle, administrateur-generaal van Bloso, hoeft het niet meer te verbazen: nu de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde officieel gesplitst zal worden, zij het op zeer ondoorzichtige wijze, zal dit jaar op 2 september na 31 jaar de laatste editie van de Gordel plaatsvinden.

Hoewel Carla Galle er geen geheim meer van maakte dat ze met het idee speelde om hét Vlaamse sportieve evenement van het jaar na het oplossen van het BHV-debacle symbolisch niet meer te organiseren, is de V-SB toch verbaasd van deze drastische beslissing. Wij zijn er namelijk nog steeds van overtuigd dat de Gordel nu meer dan ooit nodig is en niets van zijn symbolische waarde moet inboeten, integendeel. Door dit evenement niet meer te organiseren wordt namelijk de indruk gewekt dat de Franstalige druk op de randgemeenten door de splitsing van BHV nu afgenomen zal worden en geen gevaar meer zou betekenen, wat uiteraard niet het geval is. Door de extreem zware en volstrekt nodeloze compensaties die de Nederlandstalige partijen die deel uitmaken van de federale regering, met CD&V op kop, bereid waren te geven in ruil voor een splitsing hebben zij de facto de Vlaamse rand en de rechten van de Vlamingen in hun eigen hoofdstad verkocht. De Gordel staat dan ook reeds meer dan drie decennia symbool voor al wie respect heeft voor het Vlaamse karakter van de gemeenten in de rand, zowel Nederlands- als anderstaligen, en die dit een dag per jaar willen aantonen door deel te nemen aan een ludiek, sportief en familiaal evenement.

Ook met de komende gemeenteraadsverkiezingen op het programma en wat er zich nadien zal afspelen op lokaal politiek niveau blijven wij ervan overtuigd dat een festiviteit als de Gordel als signaal meer dan ooit nodig zal zijn. De splitsing van de kieskring zal op lokaal niveau geen communautaire pacificatie met zich meebrengen, integendeel. De Franstalige expansiedrang naar de Vlaamse rand als 'le grand Bruxelles' gaat onverminderd voort, en daar zijn de inwoners zo goed als dagelijks getuige van. De halsstarrige houding van de drie niet-benoemde burgemeesters van de faciliteitengemeenten Linkebeek, Kraainem en Wezembeek-Oppem en de uitspraken van een aantal lokale Franstalige politici, onder meer in Sint-Genesius-Rode, die openlijk verkondigen dat hun grote ambitie is om ervoor te zorgen dat er na 14 oktober geen enkele Vlaamse mandataris meer aanwezig zal zijn in hun gemeenteraad, zijn hier maar enkele voorbeelden van...

Voor de V-SB blijft de verfransing van de rand een sociaal en stedenbouwkundig fenomeen. Ze gaat immers hand in hand met de voortschrijdende verstedelijking en de uitwijking van vaak welstellende Franstaligen uit het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Taalverschuiving is dus geen neutraal fenomeen zoals sommigen willen laten uitschijnen, maar een uitdrukking van sociale machtsverhoudingen. De strijd tegen het UF-imperialisme en dito racisme is dan ook geen achterhoedegevecht, maar in wezen een sociale strijd. De Gordel is dan ook zoveel meer dan een louter sportieve activiteit die ingehaald is door de actualiteit en uit de mode geraakt is. Meer dan ooit zouden de gordelaars zich solidair moeten kunnen tonen met de zes faciliteitengemeenten en daarmee ook met de andere randgemeenten die, hoewel ze geen faciliteiten hebben, ook alsmear meer te kreunen hebben onder Franstalige druk en waarbij de Franstalige UF met elke gemeenteraadsverkiezing alsmear extra zetels wint in de lokale gemeenteraden.

Inmiddels heeft de gemeenteraad van Sint-Genesius-Rode omwille van drogredenen besloten om geen toestemming te geven om het evenement op het grondgebied van zijn gemeente te laten vertrekken of aan te komen. De vernietiging van dit besluit door minister van Binnenlands Bestuur Geert Bourgeois (N-VA) zal hier niets aan veranderen en aangezien de gouverneur van Vlaams-Brabant, Lode De Witte, als enige persoon die hiertegen juridisch kan optreden de bal doorspeelt naar de minister van Binnenlandse Zaken Joëlle Milquet (CDH), is het zeker dat deze beslissing niet definitief vernietigd zal worden. Met de gemeenteraadsverkiezingen in het achterhoofd zullen we van de Franstaligen immers geen enkele beslissing moeten verwachten die als geste tegenover de Vlamingen aanzien kan worden. Wij roepen dan ook iedereen die zich solidair wil tonen met het Vlaamse karakter van de faciliteiten- en randgemeenten op om massaal deel te nemen aan deze laatste Gordel, en zelfs te vertrekken vanuit Sint-Genesius-Rode, om aan te tonen dat wij het niet eens zijn met het nieuwe communautaire akkoord én om duidelijk te maken aan mevr. Galle dat wij eisen dat de Gordel in zijn huidige vorm blijft bestaan. Het is meer dan ooit noodzakelijk!

BHV is nu 'gesplitst', dus
is de Gordel overbodig...

11 juli-viering

Strijdrede te Kortrijk

Op tien juli was V-SB aanwezig op de Gulden Sporenviering in Kortrijk.

Hieronder nemen we twee van de toespraken op.

De Guldensporenviering oubollig? De leeuwenvlag achterhaalde romantiek? 11 juli moet een feestdag zijn, maar dan liefst geen officiële, laat staan een strijddag zijn? Wat is dat toch met die Vlamingen en met die politici die bang zijn van hun Vlaamse schaduw? Hebben zij liever dat we zwaaien met de Dexia-vlag, de vlag van hun falen en schande?

Feesten mag.

Strijden richt zich op de toekomst. De democratische strijd voor een warme, sociale, Vlaamse gemeenschap. De lange weg naar vrijheid en natievorming is belangrijker dan het gehakketak van de zoveelste staatshervorming, waarbij moeizaam veroverde deelhervormingen telkens opnieuw in vraag worden gesteld.

710 jaar geleden werd op deze Groeningekouter, het gevecht van David tegen Goliath nog eens overgedaan. Gemeentemilities en Kerels van Vlaanderen stonden er tegen de 'fine fleur', het ridderleger van hun leenheer. Opstandelingen tegen het wettelijk gezag. Het onmogelijke werd werkelijkheid. Dissidentie overwon de duistere feodaliteit. Daarom is 1302 het krachtigste symbool van onze nooit eindigende strijd voor het behoud van onze identiteit.

1302, deze Groeningekouter en De Maagd en de Leeuw van Vlaanderen, zijn en blijven sterke signalen. Hoop en geloof is de kracht van deze symbolen. Hoop en geloof in verandering en nieuwe structuren die de Vlaamse natie leiden naar een samenleving met werkgelegenheid voor iedereen, met een doortastende vergroening én alternatieve energie, met zware investeringen in het onderwijs, huisvesting en gezondheidszorg.

Vrijheid, ook 710 jaar na 1302, verovert alleen hij en zij die een identiteit heeft. Wij zijn de fiere dragers van onze cultuur, van ons erfgoed, van onze Nederlandse taal. Wij koesteren de rijke voedingsbron van onze dialecten, maar het Standaardnederlands tilt ons boven de eigen straat en streek uit. Spreek Nederlands tegen nieuwkomers. Vlot en correct Nederlands opent een wereld van opleidingen, cultuur en jobaanbod. Voor iedereen.

Vlaanderen biedt toekomstperspectief. Het Vlaanderen waar we voor strijden kent sociaal-economische democratie, waarborgt de culturele ontwikkeling van

alle burgers en ijvert voor de zo volledig mogelijke ontwikkeling van elk individu als voorwaarde voor de groei van geheel Vlaanderen. Dit sluit hebzucht, bonussen- en graaicultuur, én losgeslagen consumëntisme uit.

Met feesten alleen zetten wij geen stappen naar een warmer en socialer Vlaanderen. Daar is strijd voor nodig. Dagelijks.

*

In dit belfort werden de keuren bewaard, de documenten van de afgedwongen stadsvrijheden. Ook toen wierp het establishment vrijheid van denken, doen en handelen de bevolking niet in de schoot.

Vrijheid, én vooral een gebrek aan vrijheid, is een nooit eindigend verhaal. Op 11 juli 1302 en 710 jaar later. Vrijheid wordt veroverd en afgedwongen. Vrijheid moet je verdienen. Voor vrijheid wordt gestreden.

Feesten doen we omdat in de Lage Landen de vrijheidsstrijd eeuwenlang gevoerd werd. Maar 11 juli is en blijft een strijddag omdat dé vrijheid vandaag nog altijd belaagd wordt, in Vlaanderen, in Europa en voor zovele volkeren en mensen in de wereld.

Stijgende armoedecijfers zijn geen uiting van vrijheid. Een neoliberal Europa streelt de hebzucht van enkelen en verdoezelt de internationale bankencriminaliteit, maar laat miljoenen mensen naar de armoedegrens glijden. Wie werkloos wordt, wie arm wordt, wie eenzaam wordt... is niet vrij.

710 jaar geleden was de Guldensporenslag een felle schreeuw tegen het duistere feodalisme. Deze schreeuw is vandaag niet gedoofd. We schreeuwen om een rechtvaardiger samenleving. We schreeuwen om de realisatie van de aloude eis voor meer zelfbestuur. Wij willen respect voor onze Vlaamse identiteit. Wij willen niet langer bedrogen worden door een carrousel van staatshervormingen. Wij willen dat er een einde komt aan de verdere verfransing van Vlaams-Brabant.

Net zoals in 1302 willen wij niet dat keizers en koningen ons besturen. Geadoreerde keizers en koningen horen enkel thuis in de wielerwereld. Wij willen de vrijheid om eigen keuzes te maken in een solidaire samenleving, in welvaart en welzijn.

11 juli: een feest omdat wij samen strijden. Het feest van de vrijheidsstrijd.

Baskenland

Solidair met de Baskische gevangenen.

De V-SB betuigt haar solidariteit met de Baskische politieke gevangenen, in het bijzonder met de mensen die nu in Spaanse en Franse gevangenissen in hongerstaking zijn tegen het uitzonderingsregime dat door de Spaanse staat aan Baskische politieke gevangenen wordt opgelegd.

De V-SB eist de onverkorte vrijlating van politiek gevangene Iosu Uribetxeberria Bolinaga die als terminaal zieke patient recht heeft op vrijlating onder artikel 92 van het Spaanse strafwetboek.

De V-SB eist tevens de vrijlating van de dertien andere gevangenen die blijvend gevangen gehouden worden ondanks het feit dat ze ongeneeslijk ziek zijn.

Tenslotte eist de V-SB de afschaffing van de "doctrine Parot". Volgens de Spaanse strafwetgeving mag een gevangene maximaal dertig jaar in de gevangenis blijven, onafgezien van de strafmaat die de rechtbank uitgesproken heeft. Door te werken, het volgen van studies, etc. kan verdere vermindering van de effectief in de gevangenis door te brengen tijd bekomen worden. De "doctrine Parot" bepaalt dat bij gevangenen die beschuldigd worden van ETA-lidmaatschap die vermindering niet meer toegepast wordt op de volgens de wet bepaalde maximumstraf van dertig jaar maar op de totale door de rechtbank uitgesproken straf. Op dit moment zijn 97 gevangenen het slachtoffer van deze uitzonderingsmaatregel.

De V-SB roept alle democratische politici, in het bijzonder deze van linkse en nationale politieke formaties, op om zich achter de eisen van de Baskische politieke gevangenen te scharen.

agenda

KALENDER

2 september: de (laatste?) Gordel, in de Vlaamse en groene rand.

22 september: March for Independence in Edinburgh, Schotland. VVB organiseert een Vlaamse deelname: <http://www.vvb.org/acties/1207Schotland/>

30 september: Dwars door Rode! <http://www.dwarsdoor.be>

VOLGENDE V-SB VERGADERING: Vrijdag 21 september 20u Vlaams Huis, Drukpersstraat 20 BRUSSEL

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou! Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

in voorraad:

“V-SB t-shirt”

“Vlaanderen Tegen Racisme”

“Ik ♥ van Brussel”

In de pers:

Deze uitschuiver van Amerikaans Republikeins presidentskandidaat Romney ging inmiddels de wereld rond.

De waarheid komt uit een kindermond, wordt wel eens gezegd.